

DREW LERMAN

BÜVÖS VÁROS

S

hard
Selection

d r e w l e r m a n

BŰVÖS VÁROS

d r e w l e r m a n

BÚVÖS VÁROS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Drew Lerman:
A mű eredeti címe: Magic City

Fordította: Pásztor Zoltán
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A művet eredetileg kiadta: Scholastic Inc., New York

Copyright © 2007 by Drew Lerman

ISBN 978 963 245 207 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ANYÁMNAK ÉS APÁMNAK

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

HÁT, ITT FELSOROLHATOK JÓ NÉHÁNY NEVET.

Először is köszönöm a rokonaimnak – a Whitebook, a Corcia, a Taché családnak, és persze Lermanéknak is: szüleimnek és Elizabeth nővéremnek.

Jake Nelson, Andy Gaber, Josh Malina és Ryan Sprechman, nektek is köszönök mindent. Logan Jaffe, sokat segítettél, amikor belevágtam. Jordyn Ostroff, köszönöm, hogy a vége felé ott voltál, és hogy szóba hoztad az országos középiskolai irodalmi pályázatot. Jenna Abrams, köszönöm neked, hogy kérlelhetetlenül hittél az írásomban.

Lacey Friedman, csodálatos ember vagy, mindig lenyűgöz a céltudatosságod. Köszönöm, hogy kétszemélyes önbizalom-gerjesztő csapatunk derűlátóbb tagjaként jelen vagy az életemben.

Hálával tartozom Eric Garcíának is, aki zseniális író és nem mellesleg remek srác.

Kiváló tanárom, mentorom és barátom, Damon Halback is köszönetet érdemel.

Köszönetet mondok ügynökömnek, a fantasztikus Barbara Zitwernek is.

David Levithan, neked is köszönöm. Nálad jobb szerkesztőt álmodni sem lehet.

O.

FELNŐNI NEM EGYSZERŰ FELADAT. Évekig élsz abban a tudatban, hogy a világ ilyen meg ilyen, aztán hirtelen borul az egész. Rájössz, hogy a szüleid talán mégsem tudnak mindent, a kormány hazudik, a felmenőid pedig gyilkolászta. Rádöbbsz, hogy egyszer meg fogsz halni – utána meg ki tudja, mi lesz. A kis dózisban adagolt új információkból kisakkozod, hogy a világ teljesen más, mint ahogy előadták neked. Véget ér az agymosás, de aztán alig várod, hogy folytatódjon.

Charlie Brickelltől hallom ezeket.

Mondom neki, hogy nagyjából igaza lehet.

Erre azt mondja, az a legfőbb kérdés, hogy mit kezdesz magaddal. Mit teszel, hogy harminc, negyven, ötven év múlva ne azon tűnődj, hol szúrtad el az életed?

Kérdezem tőle, hogy szerinte mit, hiszen erre megy ki a játék. Én adok társalgási jelleget a szónoklatának. A magányos vándor képzeletbeli barátja vagyok. Igor vagyok Frankenstein mellett, egy Sancho Panza vagyok.

Charlie azt kérdezi, bábuként akarom-e leélni az egész életemet. Mert nagy kockázatot vállalok, ha mindig mások szabályai szerint játszom, ha hagyom, hogy ők mondják meg, mi a jó.

Pillanatnyilag hidegen hagy ez a téma, de Charlie nyilván azt várja, hogy nemmel feleljek. Amikor vele beszélek, néha úgy érzem, mintha valami éjszakai tévéadás műsorvezetőjének kérdéseire válaszolhatnék. Szabadságra vágyom?

Boldogságra?

Jobb életre?

Charlie közben még azt is előadja, hogy háromféle ember létezik a világon.

Éjfél van, kint ülünk a parton. Charlie hátradőlve könyököl, én felhúzott lábbal gubbasztok.

– Csak három? – kérdezem.

Lágy hullám vetődik a homokra, aztán visszacsusszan az óceánba.

– Csak három, és garantálom, hogy ebbe a három csoportba mindenkit besorolhatsz, akit ismersz.

Szinte hallom, ahogy Charlie-ban elindul a beépített dobpergés; közhírré teszi, hogy vannak lúzerek, barmok és jó arcok.

– Mondj egy nevet! – kezdi. Nála minden beszélgetés így kezdődik: húzz egy lapot, mindegy is, melyiket, mert úgyis tudni fogja – te is tudod, hogy tudja, de arra számíthat, hogy talán sikerül ellesned a trükköt, ha eléggé figyelsz. És ha belemész a játékba.

Belemegyek és kérdezek:

– Keith?

– Barom.

– De mégis a barátunk.

– A tiéd. De ez amúgy se számít, akkor is barom.

– Phil.

– Lúzer. Gyerünk, nehezebbet kérek!

– De honnan tudjam, mennyire nehezett mondom? Hogy döntöm el?

Erre elmondja, hogy egészen egyszerű a dolog: ha az illető túl béna hozzá, hogy vele lógjunk, akkor lúzer, ha pedig túl ellenszenves, és ezért nem lógunk vele, akkor meg barom. Mindenki más jó arc, mégis kevesebben vannak, mint gondolnánk.

Röhögök, de ő csak hallgat. Az égre néz, aztán az óceánt figyeli. Sokáig bámuljuk a vízen lebegő holdat. Néhány nap múlva telihold lesz belőle, és már félig-meddig látom a sötét karéjt, ami majd kivilágosodik.

Hogy megtörjem a csendet, mondom Charlie-nak, hogy ez a rendszer tiszta hülyeség. Nem alkalmazhatjuk minden emberre. Csak az ő véleményén alapul, és ki a halál ő, hogy jobbra-balra ítélkezzen?

Mire a válasz:

– Elmész a picsába. Simán meg tudom mondani, ki milyen ember. Ha én azt mondom valakire, hogy barom, akkor az barom. Ha nem tetszik, találj ki magadnak másik rendszert, bazmeg.

Hátradőlök, tenyerem a hűvös homokba süpped. Az égbolt sötét tengerkék színbe öltözött, a víz pedig végtelennek tűnik. Minden adott a tökéletes éjszakához. Igen, azt hiszem, tényleg tökéletes.

De valamiért folyton csak Rebecca Tuttle jár az eszemben.

Charlie kérdezi, hogy visszamenjünk-e a hotelbe.

– Na gyere, menjünk be! – mondja.

– Várjunk még egy kicsit! – felelem neki.

Próbálom élvezni ezt az egészet.

ELSŐ RÉSZ

KÖVÉREK, HALLGATAGOK
ÉS DUMAGÉPEK

I .

A POSZTTTRAUMÁS STRESSZBETEGSÉGGEL KAPCSOLATBAN nem szabad elfelejtenünk, hogy beletelik egy kis időbe, míg enyhülnek a tünetei. Tisztában kell lennünk vele, hogy a beteg számára óriási feladat kiharcolni a javulást. Azt is tudnunk kell, hogy a PTSD¹-ben szenvedők meg tudnak gyógyulni.

Az orvosok legalábbis ezt próbálják bemesélni.

Odakint megint dúl a vihar, tehát remegve, izzadságtól csapzottan ülök az ágyamban hajnali fél négykor. Felírtak nekem mindenféle gyógyszert, de egyik sem állítja el az esőt. És ha már esik, nem túl meglepő, ha dézsákra gondolok. Persze valahol azért hülyeség. A régi időkben, amikor még nem volt csatornarendszer, a városlakók az utcára öntötték a szennyes vizet, az elővigyázatlan járókelők pedig kaphattak a nyakukba egy adag jófélét, ha nem volt szerencsénk – innen jött a mondás: esik, mintha dézsából öntenék.

Vacog a fogam.

Van egy doboz a szekrényemben – bele akarok nézni, de mégsem teszem.

¹ A poszttraumás stresszbetegsége (post-traumatic stress disorder; PTSD) a magyar pszichiátriai szaknyelv is az angol rövidítést használja.

Hallom a vihart; szinte olyan, mintha már a házunkban járna, vagy a szobámban, és csak zúdulna rám a víz. Nem ez lenne az első alkalom.

A ház csendje felerősíti a kinti zajokat. A szél az elhúzható üvegajtóknak feszül. Idebent rendületlenül ketyeg az óra. Gyíkok vagy csótányok szaladgálnak a padlón. Szeretem a zajokat, mert ha túl nagy a csend, akkor gondolkodni kezdek, ha pedig gondolkodni kezdek, biztos hogy az eső lesz az egyetlen gondolatom.

Éppen ezért benyomom a tévét.

ABC, CBS, NBC, CNN, FOX, BET, MTV. Erről szól az élet. Ha jön a globális felmelegedés, a végső atomháború, vagyis bármi, ami mindannyiunkat kinyír, hát ez marad majd utánunk. Nyolcvanmillió órányi tévéműsor az archívumban. *Imádlak, Lucy. Kicsi a család.*

Kaliforniába jöttem.

Seinfeld, Jóbarátok, Cheers, Boldog napok, Hármásban.

Ha előkaparják a maradványainkat, legalább azt gondolhatják, neveltünk is néha.

A tévé szédítő kékjét bámulva totálisan leállítom az agyam, semmi nem érdekel. Becsukom a szemem, és nem gondolok semmire.

A szekrényben lévő dobozra biztosan nem. Ez a három mérettel ezelőtti cipősdoboz még csak a közelében sem jár a gondolataimnak.

Eszembe jut, mit mondtak az orvosok.

Sokféle tünet alapján dönthetjük el, hogy fennáll-e a poszttraumás stresszbetegség. Ezek három kategóriába sorolhatóak: intrúzió, traumás reakciók és elkerülés.

Elrendezgetik a tüneteket, tehát ha neked négy van az egyik kategóriából, öt a másikkból és három a harmadikból, akkor meg tudják saccolni, pontosan hogy érint téged a betegség. Összeállítanak

neked egy hosszú listát – úgy néz ki, mint a magazinok tesztjei. Felsorolják az összes tünetet, aztán kipipálhatod, amelyik ismerős.

Először is van az intrúzió, vagyis a gondolatbetörés, amikor újra átéled a traumát. Éjjel felriadsz a rémálomból, amit a visszatérő emlékek, a bevillanó képek okoznak. Én ilyenkor azt érzem, hogy az eső konkrétan a földre döngöl.

Pipa.

Vannak persze testi reakciók is. Minden második pillanatban felugrasz, pedig nem történt körülötted semmi. Gyanakvóan mozgatsz. Ez már paranoia. Néha úgy mozdulsz, hogy szinte rángatózol. Tikkelsz, fáradt a szemed.

Ide is pipa.

Végül pedig az elkerülés. Vagyis magad mögött kell hagynod a múltat. Tovább kell lépned. Engedsz, belátod, hogy ami megtörtént, azon már úgysem tudsz változtatni. Fel kell adnod a harcot. El kell dobnod az egészset. Dobozba kell raknod.

A dologban az a trükk, hogy át kell ugrani az első kettőt, és rögtön rá kell mozdulni az elkerülésre, különben sosem jutsz egyről a kettőre. Szándékos amnéziára van szükséged – hiszen hogyan ismétlődne meg a múlt, ha már nem is emlékszel rá?

És állandóan hajtogatják, hogy ezek a tünetek valósak, nem a képzeleted szüleményei. Nem örültél meg.

Te is ezt ismétled, miközben beveszed a gyógyszereidet – ezúttal kettőt a narancsszínű, kerek filmtablettából, az ötven milligrammos Desyrelből.

A felírt gyógyszerek depresszióra vannak. Adapin, Luvox, Zoloft, ismerem mindet. Trendi nevük ellenére teljesen átlagos hatóanyag van bennük, de ha már bevállaltunk egy jó kis elmezavart, legalább stílusosan csináljuk végig.

Bedobunk még huszonöt milligramm Asendint.

Ötven milli Effexort.

És száz milli Pamelort.

Kérem szépen, itt minden pontosan ki van számolva.

Miután kellően eltompultunk, orvosunk leültet bennünket, és lassan, szinte szótagolva mantrázza nekünk – hiszen a normális emberek csak így társalognak –, hogy a PTSD valódi betegség, tehát olyan, mint a cukorbetegség vagy az ízületi gyulladás, nem pedig jellemgyengeségből fakad. Szóval ezért kell beszélni ezeket. És nyugodtan szóljunk, ha úgy érezzük, túl gyors a menet, és visszavennénk a dóziszból.

Szedhetek én bármit, egy ilyen éjszakán úgyis rám törnek az emlékképek.

Villámlik, mennydörög, ömlik az eső.

Csipp-csepp-becsöpög. Nem tudom, honnan, talán a plafonról. Először csak néhány csepp pottyán a zsindegyre, aztán hirtelen megadja magát az egész tető, leszakad a plafon, és meghalok.

Vagy csak a mosogatót hallom.

Nagy levegőt veszek, és lehunyom a szemem. Kilégzés.

A szüleim megint elutaztak, mostanában mindig ez van. Dolgoznak, értekezletekre járnak. Én meg idehaza gyűröm a gimit. Lezsíroztuk a munkamegosztást. Ők egymástól is távol, az ország két ellentétes szegletében, valami szállodában hajtják álomra a fejüket, én pedig vergődöm az agyamban, mint a partra vetett hal.

Bárányokat számolni már eléggé felejtős, inkább végigpörgetem magamban a poszttraumás stresszről szóló vicces tudnivalókat. Amikor például üvöltve, sírva vagy éppen csak magunk elé dünynyögve felriadunk álmunkból, akkor a limbikus rendszerünk dolgozik. Aztán ott vannak az álmok, a bevilanó képek, a pengeéles

emlékek – köszönhetjük mindezt a hippokampusznak. Hiszen az orvosi könyvek is megírták. Ott van fehéren-feketén – még hozzá a halántéklebenyben, ahol agyunk az emlékeket tárolja.

Az Alzheimer-kór például a beteg hippokampuszát támadja meg. Ez az agyi terület addig zsugorodik, míg végül megszűnik a rövid távú memória. A betegség ezután áttérjed a limbikus rendszerre, és végül a homloklebenyre is, tehát a beteg előbb-utóbb semmire sem fog emlékezni.

Én most valami ilyesmire vágyom.

Nem én találtam ki ezt az egészet, dehogy. Eszem ágában se volt elcseszett üzemmódba kapcsolni. Komoly. Mindig csak arra vágytam, mint bárki más. Boldogságra, sikerre, szeretetre. Ebben a percben viszont ébren gubbasztok az ágyban az éjszaka közepén, és az a legnagyobb célom az életben, hogy alhassak.

Azt mondják, nem vagyok egyedül, vigasztaljon ez a tudat. Évente az amerikai lakosság kb. 3,5%-a tapasztalja a poszttraumás stresszbetegség tüneteit. Tehát ne aggódjak, én is csak statisztikai adat vagyok, rajtam kívül van még egymillió ilyen ember, és ha meghalok, akkor se lesz kevesebb.

2.

Ruházatának köszönhetően Becca mindig fel volt készülve egy hirtelen jött temetésre.

Fekete ing, fekete szemceruza, fekete napszemüveg, vörös rúzs.

Másnap este van. A parkban ülünk egy padon. Becca feje az ölemben pihen. Felnézek az égboltra, és látok néhány csillagot – vagy bolygót? – és persze a holdat.

– Szép esténk van – kezdem. Becca elmosolyodik, tehát folytatom. – Annyira jó, hogy néha errefelé is látni egy-két csillagot. Csak felnézünk, és ott pislákol az a fényes kis pont, és e jelentéktelen fehér pötty körül talán egész bolygórendszer kering. És akik ott élnek, most bennünket néznek és ugyanezt gondolják, miközben azon tűnődnek, hogy mi éppen mit gondolunk. Döbbenetes.

Becca rosszállóan összevonja a szemöldökét.

– Úristen, Henry, ne már, ez kurvára közhelyes.

Bólintok. Melléfogtam, van ilyen.

Becca lehunyja a szemét, és gyönyörű, mély suttogásba kezd. A szája alig mozog, de így is látom, amint ragyogóan fehér fogai újra és újra kivillannak vörös ajkai közül. Egyébként ezt mondja:

– Na jó. Ha érdekel, nekem is van egy egész tűrhető közhelyem.

– Persze, érdekel.

Nagy levegőt vesz, aztán belekezd:

– Ez a város... Ki kell jutnom innen. Akkora egy szar... unalmas, hazug, idióta hely. Szerintem megfertőzi az embereket. Félek, hogy egyszer majd úgy ébredek, hogy olyan vagyok, mint a többiek. Csak idő kérdése.

Rövid szünetet tart, mintha most szüretelné le a fejében termett magvas gondolatokat. Aztán folytatja.

– Annyira mű minden, hogy néha úgy érzem, egy rohadt nagy plázában élünk. Hidegebb vidékre utaznék, vagy legalább olyan környékre, ahol vannak évszakok. Van hó, van kandalló. Ahol minden őszinte és igazi lenne.

Néhány pillanatra lehunyja a szemét, tekintete nem moccan a szemhéja alatt, aztán rám néz.

– Nem akarok itt meghalni.

Becca szerint Miamiból nem lett volna szabad várost csinálni. Kár volt embereket telepíteni ide. Miami jelmezbe bújtatott mocsár, próbál beilleszkedni a rendes városok közé. „Egy lecsapolt mocsárban élünk” – most ennyire méltatja a témát.

Azt mondja, ilyen lenne a halál, ha mindenki elpuhulna. Ez volna a haldoklás, ha senki nem venné hozzá a fáradságot.

Becca le akar lépni innen, én meg valami komoly személyes támadásnak gondolom az egészet. Hát nem vagyok én elég neki? Nem kapja meg tőlem mindazt, amire vágyik? Talán nem. Vagy csak nem akarja, hogy azt higgyem. Mert ahogy mindenki másnak, nekem is azt kell gondolnom róla, hogy senkire nincs szüksége és remekül elvan magában, mert olyan rohadt nagy egyéniség és olyan kurva különleges, hogy ő nem foglalkozik a többi emberi lény bajával. Ez ám az erő. A szükség és a vágy gyengeség csupán. Becca

tehát sóhajtozik, vigyorog, forgatja a szemét, és fekete cuccokban jár. A többi szín a gyengéknek való. Hát jó. Tudja, hogy ezt hallanám tőle a legszívesebben: „Ah, Henry, jöjj velem varázsos téli országomba, ahol együtt éldegélhetünk, hiszen nem számít más, csak te meg én” – de erre aztán várhatok. Mondanék valamit – valami ragyogót és szellemeset, amivel egy csapásra bizonyíthatnám, hogy tudom, mit csinál, sőt akarom is, hogy tudja.

– Szóval – kezdem, de máris a szavamba vág.

– Ha tetszik egy csaj, miért nekem beszélsz róla?

– Nem is beszélek.

Becca hátradől. Így még csak rám se tud nézni.

– Dehogynem.

– Na jó, egyszer szóba hoztam Rachel Flaglert...

– Hogyne, egyszer. – Félbehagyja a mondatot, aztán tekintete kegyesen találkozik az enyémmel. – De egyáltalán miért emlegetted?

– Már nem emlékszem. Nem igazán gondolkodtam rajta.

– Ó, dehogynem. Azért beszéltél róla, hogy feldühíts.

– Szerintem nem – mondom neki.

– De igen! Miután kimondtad, elhallgattál, és vártad, mit reagálok. Konkrétan vártad.

– És mégis miért mondtam volna?

– Talán hogy féltékeny legyek.

– Ez képtelenség.

– Azt mondd?

– Azt.

– Hát, ezzel én nem értek egyet.

– Lényegtelen, hogy egyetértesz-e vagy sem – egyszerűen nem akartam...

– Na jó, ha akkora képtelenség, és semmilyen szinten nem volt megtervezve, miért pont Rachel Flaglerrel hozakodtál elő, mikor én csak általánosságban beszéltem a lányokról? Nyilván még most is emlékszel rá, hogy mit mondtál, és nyilván azt is tudod, hogy igenis fontos volt.

–Te hülye vagy.

Hagyjuk, mondja erre, és ott is hagy.

Így ülök magamban pár percig. Fáradt vagyok.

Aztán rájövök, hogy utána kell rohannom, de talán már túl késő. Pedig meg kell mondanom neki, hogy az egész az én hibám.

Közben a másik felem könyörögve kér: „Felejtsd el! Most az egyszer hagyd rá, majd ő kibogozza, ha annyira érdeklí!”

Aztán arra is rájövök, hogy Becca nélkül sehol nem vagyok.

Vagy Billnél zsigázok a srácokkal. De amennyi élet ott van, akár otthon is maradhatok.

A járdán megnyúlnak az árnyak. Mindent elrejt az éjszaka. Sörösüvegek szilánkjai csillognak az utcai lámpák fényében. Mókuszalad az út közepére, aztán eltűnik egy hatalmas tölgylombjai között. Egy kóbor kutya a tűzcsapnál könnyít magán. Én meg csak megyek, Becca viszont sehol.

Végül észreveszem, a járdaszegélyen ülve zokog. Nem sír, zokog. Elég durva, ilyet még nem is láttam. A szemfestéke végigfolyik az arcán. Rám néz.

„Aha”, mondja az elkenődött festék, „csak te vagy az”. Az ajkak megnyílnak, és lágyan, őszintén kicsúszik közöttük, hogy „lécci, hagyj békén”.

Gyomorszájon ütnek az emlékek és a lelkiismeret-furdalás. Még soha nem taszított el így magától. Ennyire soha. Ült a kanapén, a haja és a hangulata betérítette a szobát, nyomott volt és kétségbeesett,

de minden ok nélkül. Ilyenkor azt suttogta, hogy „figyelj, Henry, hagyjál, értem, hogy csak segíteni akarsz, de hagyjál, nem akarok beszélni róla”. Én meg erre azt feleltem, hogy jól van, és leültem mellé, megfogtam a kezét. Így beszéltünk róla. Mert néha faszság a lelki megfeszítés. Néha csak egy kéz kell, amit megfoghatunk.

– Becca, beszélj hozzám! – kérlelem.

Tudom, sőt, megesküdnék rá, hogy valami igazán fontosat mond, de én csak az ajkait bámulom.

Vörös, vérvörös ajkait és hófehér fogait.

Ahogy beszél, ajkai újra meg újra összetalálkoznak, majd ismét szóra nyílnak. Úristen, micsoda látvány.

– Henry, egyáltalán figyelsz rám?

Persze, figyelek, válaszolom.

Vannak srácok, akik a barátnőjük mellét bámulják, de engem Becca ajkai babonáznak meg.

Mondom neki, hogy csak szeretném, ha rendben lennénk. Ne barmoljon már szét bennünket valami jelentéktelen hülyeség.

– Szerinted tényleg jelentéktelen és tényleg hülyeség? – kérdezi.

– Az hát – felelem vigasztalóan.

Erre felpattan, mintha valami rosszat mondtam volna. Elfojtok egy ásítást, nehogy tönkretegyem a drámai helyzetet. Kezdem élvezni. Most már minden mozdulatomat elemezgetem és röhögök, annyira távol vagyok az egésztől.

– A rohadt életbe, Henry, ez olyan kurvára jellemző rád! Ha én rugózok valamin, akkor az mindig hülyeség!

Kedvem volna kiegészíteni, valahogy így: „még hozzá jelentéktelen hülyeség”, de bizonyítani akarom magamnak, hogy képes vagyok némi önmérsékletre, ezért ezt a magas labdát inkább nem csapom le, és így válaszolok:

– Nem, én egyáltalán nem ezt mondom! Kiforgatod a szavaimat.
– Remélem, sikerül elhitetnem vele, hogy a vádaskodása igencsak megdöbbenett. – Úgy értettem, hogy ez a helyzet totális hülyeség! Ahogy arra reagáltam, amit mondtál.

– Most akkor melyik?

– Mindkettő nem lehet?

– A rohadt mindenit, Henry!

Az iménti ástítás újabb rohamot indít, lassan feladnám a harcot.

– Ahogy reagáltam! Az volt a hülyeség. Jelentéktelen hülyeséget mondtam. Becca, nem akarok veszekedni.

Őszinte voltam és eredeti. Fú, de járnék magammal!

Nem tudom, meddig bírom még ezt a jelenetet. Persze ráérek, igazából sehonnan se hiányzom. Egy kis összezördülés Beccával? Hogyne, simán benne vagyok. Időm, mint a tenger, semmi egyebem sincs.

Azt mondom, nem érdekel, nekem mindegy. De régen nem így volt. Hol rontottuk el? Néhány egyszerű és őszinte gesztussal mindent könnyedén el tudtunk simítani, nem kérdeztünk, nem magyarázkodtunk. Most pedig, mintha minden szót előre leírtunk volna, ócska kamaszbalhét rendezünk. Meg akarom fogni a kezét, mellé akarok ülni. Egy pillanatnyi jól időzített csendre vágyom, amikor tekintetünk lassan egymásra találhat, összekapcsolódik, aztán aranyfényben úszunk és már mindent értünk. Miközben csókolózunk, kitör a tapsvihár, és az egész világ együtt ünnepel bennünket, a roppant lelátón feszengő nézők szemében örömkönny csillan, minden oly tiszta és tökéletes, aztán lemegy a függöny, jön a stáblista, és azt kívánom, bárcsak ne tudnám, mekkora baromság ez az egész.

– Jól van, mindegy – sóhajtja Becca.

Stáblista sehol, a történet csúcspontja is elmaradt. A való világ olyan, amilyen.

Beccának elege van. Nekem is. Jól összeillünk.

Azt mondom neki, hogy minden rendbe jön, csakhogy már tudja, mekkorát tudok hazudni.

Persze ő se ma kezdte, ismeri a játékot.

– Na jó. Menjünk haza! – mondja.

Hazakísérem.

Ha veszekszel a barátnőddel, aki egyébként igazán fontos neked, tudnod kell, mikor hagyj abba. Nem a győzelemre megy ki a játék, hiszen úgysem győzhetsz. Egyszerűen el kell mondanod neki, mi bánt téged, aztán reménykedhetsz, hogy kezd valamit ezzel az infóval.

Persze mindezt ne azért mondd, mert vigasztalásra vágysz. Amit közölni akarsz vele... abból úgyis csak vita lesz. Legjobb tehát gyorsan kibökní, és mikor már érzed, hogy a csaj a következő pillanatban robbanni fog, mondd, hogy neki van igaza és szeretted.

Te sosem lehetsz dühös. Ha ezt mégis megengeded magadnak, a csaj ezért is haragudni fog rád, és csitíthatod a saját indulatod miatt.

Ha pedig te haragszol, és ő észreveszi, véged van, tehát készülj elfogadható magyarázattal, úgyis el kell mondanod neki, mi a pálya. Mert amint rájön, hogy haragszol, őt is elönti az ideg, és akkor elveszíted minden hatalmadat.

Paff.

Mintha nem is lett volna.

Valójában persze nem is volt.

Rebecca Tuttle. Valaha ő volt vágyaim netovábbja. Nem is tudom, mi fogott meg benne. Talán ahogy a szemét forgatta. Ahogy visszautasította mások segítségét. Ahogy nem engedett senkit közel magához. Vagy csak a szájába szerettem bele, a nézésébe, a nagy ritkán felvillanó őszinte mosolyába – mert volt ilyen. Most pedig... most nem tudom, mi van.

És szerintem egyikünk sem tudja, miért vagyunk még együtt. Azt hiszem, onnan indultunk, hogy a világ szar, ezért társ kell, akivel átvergődünk rajta. Nem küzdünk, az túl fárasztó. Csak átvergődünk rajta, kikerüljük, ahol lehet. Elvonjuk egymás figyelmét a többiekről. Ez egy darabig ment is, aztán elfogytak a trükkök, és most nyakig ülünk a szarban, de azért még szorongatjuk a légfrissítőt.

Mégis úgy érzem, ő a válasz az én nagy kérdésemre. Úgy érzem, csak Becca menthet meg engem.

Mert annyival könnyebb ezt hinni.

3.

BILL SOSEM ZÁRJA BE AZ AJTÓT, ha pókerpartit tart. Bénán állok egy darabig, hallgatom az asztalon közlekedő zsetonok hangját, amúgy senki nem szól, komoly a játék. Nem tudom, kit találok odabent, de igazából csak Bill társaságára vágyom. Dumálni sincs kedvem. Úgyis mindig ugyanaz a téma – kit pippantottak le, hogyan sikerült bekarmolnia és utána mit művelt, kivel és hányszor szívott, satöbbi. Nem túl érdekfeszítő.

Mondjuk nem is számít, mert többnyire hallgatunk.

Megjelenek az asztalnál, és leülök játszani, lemegy néhány kör. A pókerarc nekem nagyon megy, tulajdonképpen pókerarccal születtem.

A zsetonok zaját leszámítva megnyugtató csend honol az asztalnál, talán nem is illik ide – mint amikor éjszaka közelít az álom, de néhány pillanatig még ébren vagyunk. Ez a csend viszonylag pontosan meghatározható. A fontosabb fajtából való. Olyan helyet keresem, ahol egyszerűen csak létezni kell, és itt találtam meg.

Itt, Phil és Evan között, szemben Keith-szel és Billel, meg néhány kevésbé ismerős arccal az asztalnál, kezemben egy kőr kettes-sel, egy káró hármassal, egy treff hetessel, egy pikk dámával meg egy pikk négyessel.

Azt hiszem, rövidzárlat volt nálam, mert mindenki engem néz, Bill pedig szólongat.

– Henry! – Fáradtnak tűnik. – Henry, játszol vagy kiszállsz?

– Kiszálllok.

Erre jóformán mindenki vállat von, talán mert sokáig tartott válaszolnom, vagy mert általában kiszálllok. Bedobom a lapjaimat, és hazaindulok. Még odaszólok Billnek, hogy holnap találkozunk. Biccent, de nem néz fel a játékból.

Mielőtt lelépek, még egyszor visszanézek. Bill most már rám néz, de csak egy pillanatra, aztán azt mondja a többieknek:

– Srácok, legyen mára ennyi!

– Lefogadtam volna, hogy ki akarsz szállni – mondja valaki.

– Nem vesztettem olyan sokat, öreg.

– Jól van, Bill – mondja valaki más. – Jövő héten csattanunk.

– Ja, ütközünk a suliban.

A kártyák ismét pakliba rendeződnek, a zsetonok különféle tartóhengerekbe költöznek. Az asztal elhagyatottan áll az üres székekkel.

Vége a csendnek, mindenki lelép, várja őket a fű, a mozi, a videojáték, a vörös fényekkel villódzó nonstop pizzéria.

– 'Éjt, Bill. 'Éjt, Henry. Csak lazán.

– 'Éjt, Keith.

A nappaliba is megérkezik a bejárati ajtó zárjának végső kattánása.

– Jól vagy? – kérdezi Bill.

Jaj, ezek a kérdések.

– Igen – mondhatnám, ami azt jelentené, hogy „nem”.

– Nem – mondhatnám, ami meg azt jelentené, hogy „nem, de asszem nem is mondom el, mi a gáz”.

– Igen – mondhatnám kissé más hangszínnel, ami pedig azt üzenné, hogy voltam már jobban is.

– Ja, nagyjából – felelhetném, ha azt akarnám közölni, hogy „győzködj egy kicsit, talán elmondok ezt-azt”.

– Nem tudom – szólna a válasz, ha ezt üzenném: „Teljesen kész vagyok, vedd el belőlem, amit akarsz, füstölgő romokban heverek a padlón, hát élvezd ki a helyzetet! Henteregj az üszkös maradványaimban, te rohadék, csak rajta! Igen, poszttraumás stresszbetegségben szenvedek. Igen, Beccával széthullunk. Egyre mélyebbre kerülök, igen, ez az. Minden kibaszott szar körülöttem! Ezt akartad hallani? Ezt akartad?!”

– Nem tudom – válaszolom.

– Hát, tudod, hogy nekem mindig beszélhetsz róla – mondja Bill. – Bármiről.

Leugrunk a parkba baseball-labdát dobálni. Elmegyünk a sok puccos ház előtt, a végén meg ott van az a nagy tisztás, ami tizenöt, sőt inkább öt év múlva újabb puccos házakkal lesz tele.

Bill kb. százhetven magas, könnyen barnuló típus. Szemüveges, de egész tűrhetően áll neki. Pizkosszőke haja mindig rövidre van nyírva. Egyszerű, kerek vonalakkal rajzolta meg a természet.

– Rachel Flagler – kezdi. – Az a csaj durván jó.

A név hallatán egy pillanatra megszakad a lélegzetem. Bill szájából ezt a nevet hallani... nem mintha érdekelne vagy ilyesmi, úgyhogy lanyhán azt mondom, „aha”, és visszadobom a labdát, mire ő folytatja:

– Komolyan mondom, haver. Azt se tudom, mi van. Annyira igazi, annyira gyakorlatias. Az agyam ledobja tőle az ékszíjat. Nem is tudtam, hogy léteznek ilyen csajok.

– Én se – mondom neki, ami két okból is ordas hiba, továbbá ezáltal egy széljegyzetnek is helyt kell adnom:

- 1: Először is a BTF-tényező miatt (BTF: Bill Tényleg Figyel), ugyanis többnyire csak vég nélkül pofázok bele a semmibe.
- 2: Másodszer pedig az ESzVRGB-tényező miatt (Ezek Szerint Valami Rosszat Gondolok Beccáról). Mert akármennyire is szeretném, hogy jó legyen a kapcsolatom Beccával, nem vagyok olyan hülye, mint Bill. Nem képes felfogni, hogy ezt a kapcsolatot a lehető legkevésbé sem kell romantikus, rózsaszín ködbe burkolni.

Széljegyzet: Nem említettem neki Rachelt? Soha? Ezek szerint nem. És most megemlítem neki? Nem. Most még nem. Ha megtenném, rögtön azt mondaná, hogy „jaj, ha ez a helyzet, akkor inkább hagyom Rachelt”. Ezt mondaná, jelezvén, hogy a barátok így nem tesznek keresztbe egymásnak. Ahogy én tettem keresztbe neki. És nekem aztán ne jelezze. Egyébként jópofa, hogy Bill megpróbál Rachel közelébe férkőzni. Na nem mintha összejöhetne neki. De azért tetszik az elgondolás.

– És mi van Beccával? – kérdezi.

– Hogy mi van Beccával? – kérdezek vissza.

– Gondolom, létezik.

– Ezt igen helyesen gondolod, Bill komám.

– Jártok még egyáltalán?

– Ja.

Felém dobja a labdát, és azzal a lendülettel leguggol.

– Hát, nem úgy néz ki.

– Pedig járunk.

– Csak azért mondom, mert ugye minden hétvégén átjössz játszani, meg minden...

– Talán ne jöjjek?

– Nem az, gyere nyugodtan, csak hát Becca...

– A picsába, Bill. Szálljál már le Beccáról! Egy kurva labdát se tudok eldobni anélkül, hogy a kapcsolatomról faggatnál, bazmeg. Olyan vagy ilyenkor, mint egy lány.

– Figyelj, én csak azt mondom, hogy ki kéne adnod magadból, ami bánt. Már nem lógok Beccával, ahogy régen, de nem szeretném, ha bármelyikőtök is nagyon ráfaragna, amikor borul minden.

– Oké, vettem.

A földre ejtem a kesztyűmet és elballagok. Egyrészt nincs kedvem erről tovább társalogni, másrészt Bill tud a stresszbetegségemről, vagyis bátran otthagyhatom a beszélgetés közepén, nem haragudhat meg rám. Hiszen az elmezavaros emberre nem szabad haragudni. Megértőnek kell lenni vele.

Már nem vagyok ott, de Bill még utánam szól:

– Hé, figyelj, ezt csak azért mondtam, mert szerintem ti Beccával nagyon különlegesek vagytok.

Rákapcsolok. Hogyne, különlegesek, mint valami ritka rákbetegség.

– De komolyan! – kiáltja Bill. – Meg kéne próbálnod rendbe hozni vele a dolgokat. Ne tegyél olyat, amit később megbánhatsz!

Egyre gyorsabban futok, ő meg csak mondja a magáét:

– Komolyan irigyeltelek benneteket! – Némi szünet után folytatja: – Miért akarsz eldobni mindent? – Majd kisvártatva: – Ha már itt tartunk, visszakaphatnám a labdámat?

De én már eltűntem, rohanok, mint a gép, belevesztem a mozdulatsorba. Végigvágatok az utcán, sorra hagyom el a rezidenciák előtti sorompókat, őrbódékat. Lábam ütemesen dobol az aszfalton, a betonon, a fűvön.

Addig futok, amíg bele nem sajdul az egész testem, de tovább futok, és már nem fáj semmi. Csontjaim, ízületeim és izmaim hamarosan összeroppannak. Leülök egy kerítés tövébe. Csak egy szusszanásra. Hogy levegőt kapjak.

Amikor magamhoz térek, sötét van, és egy arc bámul rám közvetlen közlről. Napszemüveg, kockás kalap, fekete bőrdzseki. Ki tudja, hogy a figura mióta görnyed fölöttem.

– Itt aztán könnyen kivasalhatnak, öcsém – mondja a száj az arcomba. – Kifeküdtél itt az út szélén, mint a gyalogbéka.

Valami pofát vághatok, mert a fickó összevonja a szemöldökét és felegyenesedik.

A nevét kérdezem, mire azt mondja, menjek tovább ezen az úton dél felé öt-tíz mérföldet, és hazaérek. Cigaretta vesz elő, rágyújt. Elrázza az égő gyufát, aztán elpöcköli.

Most jövök rá, ki ez. A suliból ismerem. Eggyel felettem jár. Szóval idősebb nálam. Vagy rosszul emlékszem?

– Öt-tíz mérföld? – kérdezem.

Fürkészem az arcát, miközben válaszol, de úgy látom, nem veszi észre.

– Hát kábé. Tudod az utat?

– Nem.

És ekkor rájövök. Őt rakták ki múlt év elején, róla beszélt mindenki. Az iskolaújság leadott volna egy cikket az ügyről, de a vezetőség nem engedte, hogy megjelenjen. Valamilyen Charlie a neve. Homályosan emlékszem a szalagcímre. Az újságot szerkesztő diákoknak sikerült megmenteniük néhány példányt, mielőtt az igazgató bezúzatta az egészet. Emlékszem, volt egy kép a vigyorgó Englewood tanár úrról, mellette meg a cím: BRICKELT KICSAPTÁK, MERT

MEGÜTÖTT EGY TANÁRT. A kép az évkönyvből származott, Englewood ugyanis pár hétig még nem vigyorgott a saller után. Eltörött az orra.

Sokan szeretik Englewoodot, bár kétségtelenül nagy köcsög. Charlie a cikkben azt nyilatkozta, hogy nem tudta türtőztetni magát. Englewood beszólt valamit Charlie halott szüleivel kapcsolatban, amitől a srácban rendesen felment a pumpa.

Englewoodot nem idézték, de Charlie azt mondta róla, hogy „néhány célzott megjegyzéstől sértődött meg”.

„Nem volt túl jó ötlet megütnöm, de túl rossznak se mondanám” – nyilatkozta Charlie.

Mindenesetre kirúgták, most pedig hozzám beszél:

– Elindulsz az 1-es úton, aztán a nagy csomópontnál balra fordulsz, onnan már csak egyenesen mész hazáig, kábé negyedóra az út. És asszem ezt te ejtetted el. – Szájába veszi a cigarettát, és bőrkabátja zsebéből előszedi Bill labdáját. Feldobja, elkapja, aztán átpasszolja nekem.

Körülnézek. Mindenfelé szögesdrótok és ósdi épületek, valamivel messzebb egy-két autókereskedés meg néhány gyorsbűfé tarkítja a tájat. Elég sötét van, talán húsz-harminc csillagot is látok.

Mondom neki, hogy nincs autóm.

– Ja értem – feleli.

Elindul, én meg azon tipródok, hogy hazavinne-e, ha megkérném. Felemel egy sörösüveget, és a nyakánál fogva forgatja, van még benne egy kevés. Közben nagyot szív a cigijéből.

Feltápáskodom, leporolom magam és fejkörzést végzek, mert elaludtam a nyakam. Két kezemet összedörzsölöm, így le is jön a kosz nagyja. Amikor megint odanézek, már nem látom Charlie-t.

Tehát marad a gyaloglás.

A mobilom valahol a szobámban lehet. Elmegyek egy fülke mellett és eszembe jut, hogy egyszerűen felhívhatnám Billt, biztos hazavinné. Tíz gombnyomás, harmincöt cent, és nem kell gyalognom. Lefogadom, hogy otthon ül, szappanoperát néz, egyik kezében papírzsepi, a másikban valami Nora Roberts-könyv, a telefon meg a vállával szorítja a füléhez és Rachelnek rinyál, hogy mennyire magányos, ő meg erre azt mondja, hogy jaj, ugyan már, nincs semmi baj, s a többi, s a többi.

Még egy fülke. De nem, én csak megyek tovább.

Bill egy nap majd rájön, hogy a lányok nem arra vágnak, hogy az édes pasijuk gondosan, türelmesen meghallgassa őket. A lányoknak nem kellene a rendes fickók. Mert ugye rohadt unalmas, ha mindig rendesen bánnak veled, tisztelnek és figyelembe vesznek. Ez olyan piócaság, a piócákat meg senki se szereti.

Újabb fülke.

Próbálom felidézni, hogyan találoztam Billel. Még általánosban történt, másodikban vagy harmadikban. Kapafogai voltak, a haját oldalra fésülte. Éppen a hintán üldögélt, én meg beszélgettem valakivel, és ránéztünk erre a gyerekre, aki nem is gyerek volt, hanem inkább valami béna pelenkás, aztán a magunk alsós módján megjegyeztük: „mekkora egy csíra”. Tudtuk jól, hogy kell banni az ilyenekkel. Brutálisan nagy pancser volt, aki arra kárhoztatott, hogy élete végéig kínlódjon minduntalan lecsúszó szemüvegével, miközben a többi lúzerrel bohóckodik, hiszen ez az élet rendje, így mennek a dolgok, legalábbis mi így gondoltuk.

Összebarátkozásunk története már más lapra tartozik. Páros feladatot kaptunk, hogy a tanárunk bemesélhesse magának, mennyire megtanított bennünket a csoportmunkára és a feladatmegosztásra. Nekem mindegyik barátom beintett, párba álltak egymással, és ott

ült Bill a hülye szemüvegében és a lenyalt hajával, persze tök egyedül. Hurrá, gondoltam magamban.

Megint elhagyok egy fülkét.

Szóval mondtam a kiskölyöknek, ennek a nyomorult, vézna kis maflának, hogy „hát asszem, akkor veled vagyok”.

Mire ő vonakodva felelte, hogy „eegen”, mintha ezzel eljött volna a világvége. Nyolcéves fejjel gúnyosan forgattam a szemem, és azt mondtam: „na gyere!”.

„Miami, a mágikus város” volt a feladat neve, és azt kellett bemutatnunk, mennyit változott a városunk száz év alatt, tehát a kezdetektől mostanáig – hogyan építették a vasutat, hogyan indult az embertelen fejlődés. Amikor elkészültünk a remekművel, elindultunk vele a suliba, csakhogy útközben belefutottunk Randy Kirkmanbe.

Harmadikos létére Randy iszonyat nagy gyerek volt, de nem a magassága, inkább a baromi széles válla miatt – mintha már az anyjában is fekvőtámaszozott volna.

Meglökte Billt és foghegyről odavetette neki: „Mi van nálad, szarcsimbók?”, vagy valami hasonló közhelyes kötekedő dumát nyomott, elvette a rajzot, amin egy hétig dolgoztunk, aztán ledobta a sárba és megtaposta.

Nálam ezzel sikerült kivennie a biztosítékot. Úgy gondoltam, én se vagyok kis darab, szóval jól a szemébe néztem a mocsoknak és meglöktem, sőt, ennek tetejébe még be is szóltam neki, hogy: „Hé, kopjál már le!”

Szétrúgta a seggünket.

És a közösen elszenvedett bántalmazásban van valami roppant komoly, összekovácsoló erő.

Ott álltunk, mint két rakás szerencsétlenség, szemünk alatt egyre erősödő monoklival, lábunknál a sáros, szakadt rajzzal. Vert

seregként, lógó orral baktattunk tovább. Annyira szégyelljük magunkat, hogy senkire sem bírtunk ránézni, főleg egymásra nem. Utáltuk Randy Kirkmant, egymást, és persze magunkat is.

Bill egyszer csak rám nézett, kezét nyújtott és megkérdezte, akarok-e a barátja lenni.

Én meg elvigyorodtam és azt gondoltam: „mennyire óvodás!”.

De mondtam, hogy persze, és kezét ráztunk, mint az üzletemberek, úgyhogy azóta vagyunk barátok. Beletelt egy kis időbe, mire hozzászoktam Billhez, és lassan, de biztosan kialakult, ami most van.

Mi ez itt, Fülkefalva? Tényleg hívjam fel Billt? Hagyjam a büszkeségem, és vitessem haza magamat?

Vagy menjek tovább?

Zsebre dugott kézzel sétálok hazafelé, a stressz pedig egyre durvábban ostromol, mert reggel óta nem vettem be a gyógyszereimet. Hallucinálok. Kis fények ugrálnak, táncolnak előttem. Megszaporázom a lépteimet, de így a szívem is hevesebben ver, a fények is követik a tempót, amitől viszont rémülten kapkodom a levegőt, és hamarosan vakon rohanok az utcán. Tudom, hogy igazából nem esik. A társadalom is ezt mondja, a tabletták sem hagyják, hogy összezavarodjak. Megbotlok és elesem, aztán körülnézek. Mi a frászt csinálok?

Visszamegyek az utolsó telefonfülkéhez.

Kicsit még morgolódom magamban, aztán... szóval röviden annyi, hogy felhívom Billt, és hazavisz.

Kinyitom az ajtót. Azt hiszem, hazajöttek a szüleim, mert két autó áll a felhajtón. Mikor elmentem itthonról, még nem voltak itt. Hajnali kettő van.

Bemegyek. A nappali fényei fura alakot rajzolnak az előszobába, ehhez társul valamiféle nyugtató, lágyan kaotikus hangulat. Köszönök:

– Hahó!

Anyám még ébren van, tévézik.

– Szia, Henry!

– Szia!

– Hogyhogy ilyen későn jöttél haza?

Az a helyzet, hogy a héten mindennap így értem haza, de eddig semmit se szólt rá. Persze nehezen vehette volna észre, ugyanis először New Yorkban járt, aztán Seattle-ben, majd ismét New York következett.

– Mi van? – kérdezem.

– Mi az, hogy mi van? Hajnali kettő, az van! – Indulata kiüresedett, túl sokat gyakorolta. Gondolom, kábé félóránként frissítette ezt a mondatot.

– Bent kellett maradnom a suliban, bepótoltam egy dolgot.

– Ja értem.

– Megyek, ledőlök.

– Jól van.

Aztán utánam szól:

– Mit mondtál?

– Nem mondtam semmit.

– Hogy állsz kémiából?

– Egész jól – mondom az ajtóban állva.

– Az első dolgozatod egyes lett. – Ezzel bizonyítja magának, hogy mennyire jó anya.

– Igen, emlékszem.

A tévé felé fordul, én meg elindulok a szobámba.

– Henry! – kezdi.

– Tessék.

– Dolgozatot írtál? Szombaton?!

– Na jó, lebuktam. Billnél voltam.

– Ne merészelj még egyszer hazudni nekem!

– Oké – válaszolom, aztán tényleg elhúzó aludni.

4.

NAGYJÁBÓL EGY HÉTTEL KÉSŐBB úgy ébredek a suliban, óra közepén, hogy megint mindenki engem néz. Mindig ez van – a tanár meghallja, hogy horkolok, esetleg látja, hogy a padra folyik a nyálam, ezután nagyjából ötvenszer a nevemen szólít, és persze a végén már az egész osztály engem bámul.

Aztán valaki balról megpaskolja a vállam és felébreszt, én meg törölgetem a számat és pislogok, mint hal a szatyorban.

Egész éjjel nem bírtam aludni, most sikerült. Felébreszthetnek, csak ettől még nem fogok figyelni, de nem is érdekel. Így, ébredés után arra gondolok, nem is volna rossz ötlet elrabolni Blacket: hazavinném és kényszeríteném, hogy addig tanítson, amíg el nem alszom.

Ébren vagyok, de minden olyan távolinak tűnik, árnyjáték az egész. Osztálytársaim jegyzetelnek, szüntelenül kapirgálnak. Ugyanolyan füzeteket és padokat látok, ugyanazt írják mindannyian. Őket érdekli, engem meg nem, tehát vagy ők tévednek, vagy én. Felnézek és leírok egy-két mondatot pontosan úgy, ahogy hallom, szóval ha rossz jegyet szerzek, az a tanár hibája lesz.

A kémiantanárokat sajnos elég könnyű kiiktatni, a nyelvtanárokat még könnyebb. Szegény spanyoltanárnőnek esélye sincs rá, hogy lekösse a figyelmemet. Folyton spanyolul beszél, ebből is látszik, hogy meg sem próbálja.

A matektanárokkal is hasonló a helyzet. Számokban beszélnek, ami nekem kínai. Vagy spanyol.

Előttém két girhes csaj röhögcsél valami viccen. Óriási poén lehet, de biztos a péniszről szól. Ezt onnan tudom, hogy ilyenkor másképp nevetnek – mintha valami elképesztő titokra bukkantak volna. Nem egészen tiszta, hogy ennél a két csajnál hogy működik a rendszer, de valami ilyesmi lehet:

Pénisz, hímvessző: Tudományos, rendes kifejezés, Oprah Winfrey is bátran használja a műsoraiban.

Hüvely, vagina: kérdéses, csak lányok használják, kivéve amikor nemi betegségekről van szó.

Here: Frenetikus! Például: „Úristen, Jess, az mennyire frenetikus volt már, amikor bal lábbal telibe találtam Todd heréjét!” (Lásd még: Golyó)

Fasz: Kedves és sokoldalú szakkifejezés. Amikor a sztárokról beszélünk, elmondhatjuk, hogy kinek a -ára vágyunk, illetve ezzel a szóval illethetjük a jó pasikat is (pl.: „Nyugi, Nicole, John egy -! Ezért képzeled, hogy unalmas és ronda vagy.”)

Farok: Ez a szó is jól jöhet, ha csajbulin (ismét) kurvás hangulatba kerülünk.

Golyó: A virágnyelv jolly jokere – „golyóstoll”, „golyóérett”, „csokigolyó”.

Pina: A nyelvtörténet egyik legdurvább szava. Biztos a sovínisz-ták találták ki, hogy megfosszák a nőket a szavazati joguktól és az egyenlő fizetéstől. Soha ne használjuk!

Punci: Az elnyomó, érzéketlen hímnemű kapitalista hadigépezet újabb gonosz kreálmánya. Nem olyan elvetemült, mint a pina, de ezt se használjuk!

Ásítok. Black a fajhőről meg a folyamathőről rizsázik. Kedvem volna jelentkezni, hogy „elnézést, tanár úr, tényleg nagyon értékelem, hogy így kitesz magáért, de én soha a büdös életben nem fogom ezt megérteni, se használni, szóval nem mehetnék mondjuk inkább ebédelni?”.

Megszólal az ebédszünetet jelző csengő, és a fél osztály már kiment a tereméből. Elrakom a füzetemet, és felveszem a táskámat.

A folyosón rögtön Beccát keresi a tekintetem. Nem tudom, mit mondok neki, ha meglátom. Csak megszokásból keresem.

És ott van, most is a szokásos gyászviselésben. Ahogy így egyedül mászkál, eszembe jut, mi mindent szeretek benne. Feketére festett szeme és haja mellett tejfehérnek hat a bőre. A feje amolyan kerek, almaforma, orra környékét néhány szeplő tarkítja. Vastag fekete keretes szemüveget visel, ami az ilyen retrós majomdivattal lett újra trendi. Látszik, hogy az arcizmai nagyon dolgoznak, hogy nyitva tartsák a szemét; tekintete kimerült, valahol az ébrenlét és az öntudatlanság határán egyensúlyozik. Ha telerakatná fémmel az arcát és kivarratná az egész testét, akkor is megmaradna benne ez a hihetetlen ártatlanság. Vállán átvetve hordja futártáskáját, amely menet közben előre-hátra csúszkál a csípőjén.

Hirtelen újra feléledek. Átlavírozok a vonuló diákhordákon, és odaszaladok hozzá:

– Van programod ma estére?

Ezen eléggé meglepődik. Szemét kissé összehúzza, szája szegletében apró mosoly jelenik meg. Az ilyen mosoly jelzi, hogy komplett hülye vagyok, ám pillanatnyilag annyira imádom őt, hogy ez a legkevésbé sem érdekel.

Most nincs rajta rúzs, de ilyen szépnek talán még sosem láttam az ajkait, akik így felelnek:

– Asszem nincs.

Megkérdezem tőlük, van-e kedvük este elmenni valahová:

– Szóval ma este ráérsz? Jó volna.

– Elég gyanúsan hangzik – válaszolják.

– Gyanús? Mi a gyanús? Ha egy srác randira hívja a barátnőjét pénteken?

Becca erre felvonja vékony szemöldökét, alig észrevehetően kidugja a nyelvét, és azt mondja, oké, találkozunk ma este.

Megcsókolom és elszaladok.

Itt az ebédidő. Az első fogás ötven milli Tofranil. Vörösesbarna, cukormázás kis tableta, szétrágva is fogyasztható. Egy szó áll rajta fehérrel: „Geigy”.

Próbálok elképzelni, ki lehet ez a Geigy. Mélynövésű fickónak képzelem, aki kuncogva irkálja a nevét mindenki gyógyszerére. Bajszos pofa cilinderben.

Dögölj meg, Geigy!

Ötven milligramm naponta háromszor, vagy huszonöt milli naponta hatszor, ahogy szimpatikus.

Phil és Keith dumál mellettem. Úgy veszem észre, megpróbálnának bevonni a társalgásba, szóval időnként bólogatok.

Szétcsúsztam, össze vagyok zavarodva, nem is tudom. Nem bírok koncentrálni.

Motyogok valamit kényszerű barátaimnak, majd távozom a dermesztő ebédlőből.

Kint, a miami hőségben végre felengedek. Zsebre dugott kézzel töprengek rajta, hogy Becca miért nem szakított még velem.

Fél nyolc körül érkezem Beccáékhoz. Kétszer kopogok, és hirtelen Becca feje ugrik elő az ajtónyílásból.

– Mit akarsz? – kérdi zavart tekintettel.

– Megbeszéltük, hogy ma este csinálunk valamit, nem?

– Ki vagyok ütve.

Nem tudom, látszik-e rajtam, mennyire csalódott vagyok. Talán megsajnál, de talán tényleg bír engem, mert így folytatja:

– Nem baj, ha ma este itt maradunk nálunk?

– Ha részedről oké...

– Persze – mondja, és befelé biccent. – Na, gyere be!

A szobájába menet megsimogatom a macskáját. A szülők nincsenek itthon.

– Anyuék azt hiszik, hogy dugunk, amikor átjössz.

Hú, ez elég nyomasztó. A szülei fejében több akcióban van részem, mint a való életben. Becca a fiókjaiban kotorászik, én észrevétlenül félreállok. A házban egy villany se ég, ő meg kirúszozta a száját.

– Fáradt vagyok – mondja.

– Én meg Henry vagyok – felelem mosolyogva.

– Nagyon vicces – ásítja.

– Jaj, ne már...

Követem a szobájából a hallba, ahol levesz egy könyvet a polc-ról. Visszatér a szobájába, ekkor is a nyomában maradok. Végül tudomásul veszi, hogy ott vagyok, és így szól:

– Na jó, én most hunyok egyet.

– Oké...

– Mi oké?

– Szóval én addig mit csináljak?

– Nemtom. Amit akarsz. Akár te is hunyhatsz egyet.

– Oké.

Átvonul a nappaliba, és egyetlenül a nagy fekete bőrkanapéra veti magát. Nehezen bírom feldolgozni, amikor a lányok egyetlenül levetik magukat valahová.

Visszamegyek a szobájába, és átnézem a cuccait.

Csak a szokásos holmik. Néhány üzenet tőlem, egy-két kép rólunk, Becca rajzai és versei, semmi extra.

Aztán ott vannak a lapjai. Igazából naplók, de mivel az neki túl csajszi, lapoknak hívja őket. Iszonyú sok van belőlük, bőven jutott az irattartókba és a szoba minden szegletébe, némelyik még nyitva hever. Vastag, fekete-fehér borítós jegyzetfüzetekbe ír.

Ha már az egyik éppen nyitva van, és mert pont megpillantom benne a nevem, nem bírom megállni, beleolvasok.

henry ma elég jól nézett ki.

Eddig jó, menjünk tovább!

de mi a fasz baja van? ilyen hülye, érzéketlen, hiú poccsel még nem találkoztam. és az a durva, hogy nem is veszi észre magát. komolyan mondom, olyan, mintha egy gyerekkel járnék, akire folyton vigyázni kell meg abajgatni.

de miért is járok még veled?

azt akarja, hogy dobjam?

miért?

miért?

miért?

Megyek aludni.

Összegezzük tehát... Azt írta, jól nézek ki.

Becsukom a lapot.

Nem különösebben izgat a dolog, őszintén szólva meg sem vagyok lepve. Először is, nem tudom, mikor írta ezt, ráadásul sosem kételkedtem benne, hogy így érez irántam.

Átmegek a nappaliba, és ott fekszik egyedül a kanapén, mint egy kis angyal. Megemelem a fejét, erre résnyire nyitja a szemét. Leülök, a feje most már az ölemben pihen. Jobb füle mögé fésülök egy hajtincset. Itt két fülbevalóra is ügyelnem kell, az egyik a rendes helyén van, a másik egészen fent, a porcban díszeleg.

Becca felnéz rám és azt mondja:

– Henry, ez nem fog menni.

Tudom, felelem neki. És hozzáteszem, hogy már jó ideje tudom.

Kissé elmosolyodik, de tőle szokatlanul őszintén. Ajkai vérvörösek; előrehajolok, hogy megcsókoljam őket, de végül a homlokát csókolom meg. Nem tudom, miért – egyszerűen így érzem helyesnek.

Újra elmosolyodik.

És azt mondja, de tényleg.

Henry.

Nem viccelek.

Ez tényleg nem fog menni.

A harmadik tünetegyüttes az elkerülés, az igazsággal való szembenézés hiánya.

De mit gondolt eddig Becca? Mit gondolt, amióta járunk? Mit gondolt, amikor elmosolyodott vagy nevetett, és amikor először találkoztunk? Hogy ezt akarja? És később, amikor elindult a kezelése és szedni kezdtem a gyógyszereket, amikor ezer kérdéssel ostromolt, mert tudni akarta, mi bajom, én meg csak hallgattam – mit gondolt akkor? Tényleg érdekelte, mi van velem? Megvolt

a maga baja is, kínlódott a depressziójával, tekintete az elmúlt egy évben hol a távolba révedt, hol meg a hullámozó hétköznapokat, a közelgő egyetemet, felnőttkort, felelősséget, halált kutatta – vagy valójában magasról tett az egészre, ahogy most én?

Csak azt kívánom, hogy hátralévő életében boldog legyen, meg persze én is. Nem tudom, kettőnk boldogsága közül számomra melyik a fontosabb, de ne hazudjunk – valószínűleg az enyém.

Néha elgondolkodik az ember, hogy vajon mire vágyik, illetve mit viselne el könnyebben: saját vagy szerettei halálát?

Fogas kérdés.

Jó volna, ha a világot száz milligrammos kis tablettákkal rendbe lehetne tenni. Ha a tudomány képes lesz gyógyítani a depressziót és az álmatlanságot, szerintem bárki világalomra törhet.

Huszonöt millis tablettákkal kezdenénk, napi három adaggal, aztán fokozatosan emelnénk a dózist napi százötven millire.

A másik tablettát a nyelvünk alá is tehetjük, így rögtön a véráramba kerül, és azonnali megkönnyebbülést hoz.

Tizenöt perc elteltével fejti ki hatását.

Amerre a világ tart, leginkább ezekre a tizenöt perces tablettákra volna szükségünk.

Meg a rögtön ható tablettákra.

Bogyókkal hódítjuk meg a Földet, egyik percről a másikra.

Mosolyogva nézek le Beccára. Hatalmas levegőt veszek, betölti az egész tüdőmet, nem is akarom kiengedni többé. Legszívesebben így maradnék örökre. Mint amikor először csókoltam meg a parkban azon az estébe hajló alkonyon.

Nem tudom, meddig pihenünk így a kanapén, de egy örökkévalóságnak tűnik, mégis túl rövid. Néha kimondottan idegesít, hogy ilyen hülyeségeket gondolok, de nincs mit tenni, ez az igazság.

Beccáék kanapéja lassan átölel, én pedig elveszek ebben a hatalmas kozmoszban. Csak ketten vagyunk itt, boldogan élvezzük a békés meleget. Nem tudom, mi ez, azt sem, hogy honnan jön. A hideg bőr kényezteteti csupasz alkaromat és a nyakamat. Érzem Becca meleg testét – tudományos szemmel nézve meleg. Mozdulatai, szemhéjának remegése, ajkainak apró rándulása, testének minden részlete komplett valóság a világgal szemben, és valahogy hozzám kapcsolódik. Nem azért lélegzik, hogy megmutassa, mennyire tudatánál van, nem is az erejét fitogtatja vele, nem bizonygat felsőbb igazságokat a külvilágnak. Létezését semmi sem magyarázza, csak maga a létezése, ezzel pedig nem zavarja meg sem a lét, sem a tudat világát, mert benne egyesül a kettő – tettei pontosan tükrözik gondolatait. Nem értem létezik, mégis itt van, velem van, és közben talán nem is gondol semmire. Már tudom, hogy amikor megkérdezzük a másiktól, mire gondol, és azt mondja, hogy semmire, azt nem szabad rossz néven vennünk tőle, hiszen aligha kaphatunk ennél őszintébb választ.

Ebben a percben minden tiszta és érthető. Ez a jelenre vonatkozik – a másodpercnek arra a törtészére, amit mostnak hívunk a két perccel ezelőtti régmúlthoz és a két perc múlva elérkező távoli jövőhöz képest. Ennél tovább nem is remélhetek tiszta és érthető világot. Annyira egyszerű az egész. De talán nem jól magyaráztam. Nem is érdemes tudnom, hol kezdjem. Amikor kevés szóból is rengeteget értünk, kár szótagokkal meg hangzókkal birkóznunk. Csak azt tudom, hogy ebben a pillanatban mindennek van értelme. Elöttem az egész élet, és látom mindazt, ami rám vár.

Kár, hogy ez az egész annyira nyomasztó.

5.

BECCA KILENCEDIKBE IS NAGYJÁBÓL UGYANÍGY NÉZETT KI. A szemei és a fogai valamivel nagyobbnak tűntek, a nyaka talán hosszabb volt.

Bill éppen telefonon beszélt vele a gyéren megvilágított lakásban, én meg egy méterre ültem a tévétől, kezemben egy joystickkel, és vártam, hogy kezdjük a játékot.

– Gyere már, hanyagold azt a telefont!

– Bill...

Hüvelykujjal már a joystickot nyomkolásztam és jobbra-balra dőlve igyekeztem Bill tudtára adni, hogy fogytán a türelmem.

– Na, gyere már!

– Mindjárt. – Valami marhaságot gagyogott Beccának, aztán letette a kagylót. – Na, dobj ide egy nyomkodót!

Megcéloztam a fejét, de ügyesen háráított.

– Ésszel, öreg! – mondta, én meg új játékot kezdtem.

Egy idő után annyira pocskékul játszott, hogy oldalra sandítottam, él-e még egyáltalán, de élt, sőt, virult.

– Te meg mi a faszt vigyorogsz?

– Hogy mit? Semmit.

– Én nem úgy látom. Megkaptad a szarul játszó k vandorkupáját?

– Nem.

– Akkor figyelj már oda! És ne vigyorgj, vazeg!

Látásból ismertem Beccát. Annyit tudtam róla, hogy csendes lány. Először Billnél találkoztunk suli után.

Megszólalt a csengő, mire Bill szólt, hogy várjak. Megállítottam a játékot, aztán csak ültem a nappaliban és hallgattam, ahogy beszélgetnek. Nevetgéltek, talán flörtöltek is. Egy csaj flörtöl Billel. Nem tudtam örülni neki. Azt gondoltam, a csaj biztos valami fe-nevad.

Ekkor Becca megjelent a szobában. Sötét pizsamaalsót és bő, szürke hálófelsőt viselt, amely úgy állt rajta, mint egy rendes utcai ruha. – Szia! – mondta. Akkor még hosszabb volt a haja, és éppen nem is rúzsozta ki a száját, ajkai tehát halvány rózsaszínben játszottak. Mosolygott.

– Szia! – mondtam.

Átböngészett néhány könyvespolcot, mielőtt Bill visszatért. Nem indítottam el a játékot. Bill egy füzetrel jelent meg.

– Köszí szépen. Még ma este visszahozom.

– Nem sürgős.

– Na jó, én megyek is, szia!

Néztem a távozó lányt. Megfordult és lanyhán intett, én ugyanígy intettem vissza. Nem kísértük ki.

Bill leült mellém, és pár percig megint játszottunk, de nem szóltunk egymáshoz, pedig a játék hangeffektjei korántsem töltötték be a szobát.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte végül Bill.

– Nemtom. Nem is ismerem.

– Asszem randira fogom hívni.

Ezután megint hallgattunk, amíg meg nem érkezett a pizza-futár.

Becca persze nemet mondott neki. Utána elég béna volt a helyzet, de legalább a videojáték ment ezerrel.

– Zavarna, ha rámozdulnék Beccára? – kérdeztem tőle a képernyőt bámulva, de ő se nézett rám. Többnyire így társalogtunk.

– Mi van?

– Nemtom, szóval arra célzok, hogy te még most is bírod őt, nem?

– Szóval arra célzol...

– Szóval ha nem akarod, hogy rámozduljak, akkor nem fogok.

– Rámozdulhatsz. Csak nem tudtam, hogy bírod.

– Hát ja.

– És mióta?

– Nemtom. Csak tudni akartam, hogy esetleg, érted...

– Ja, oké, kösz.

Bill közben talán azt akarta mondani, hogy: „Te hülye fasz, még jó hogy zavarna! Persze hogy kikészülök, ha rámozdulsz. Simán kikészülök.”

Csakhogy nem tudom, ezt akarta-e mondani, mert sosem mondta, jóformán szóba se hozta, viszont örült nekünk, amikor végül összejöttünk.

Egy kilencedikesnek komoly életcélt ad, ha szeret egy lányt. Akkor bőven akad tennivaló. Becca uralta az időmet.

Úgy kezdtünk beszélgetni, mint a többiek. Cseteltünk.

hi

hi

micsi

nem sokat, te?

én se

Huszonöt perc szünet.

na jó mlek

csá

És akkor azt gondoltam, hogy a rohadt életbe! Most kellett volna, most most most. Kihagytam, de esetleg még...

figy mia házi

nt

mind1 ugyse irom meg :D

haha

Ehh.

És említettem már, hogy szerelmes vagyok beléd?

Nem, nem hiszem.

Ej, annyira feledékeny vagyok néhanapján.

Akkor szökjünk meg együtt valahová?

Szökjünk!

Legalábbis így kellett volna történnie.

Anyu mondta, hogy ha kell, hívjam fel, sulit után hazavisz, de aznap eszembe se jutott felhívni. Becca a falhoz tapadva közeledett a tömött folyosón. Arcát vörösnek és sárosnak, tekintetét sötétnek, kábultnak láttam. Elmentem mellette az ellenkező irányba, mert a szüntelenül áramló tömegben nem tudtam megállni. Élettelennek és legyőzöttnek tűnt. Volt valami a szemében, a szemöldökében, a homlokában, járomcsontja vörös haragjában, amitől kedvem lett volna egyszerűen magamhoz ölelni őt, hogy megértse, mit érzek, és közelebb engedjen.

Visszafordultam.

– Becca!

Nem reagált. Megfogtam a vállát.

– Becca...

Felém fordult. Csak a szája mosolygott, így köszönt, aztán visszafordult, és gyorsan ott akart hagyni, ment a széles, otromba kijárat felé.

Átvágott a tömegen, és a diákparkoló felé távozott. Tudta, hogy követem, mondtam is neki, hogy várjon már meg. Ez volt az a pillanat, amikor filmbe illően megcélozhattam Becca szívét. Most volt rá esélyem, hogy kihasználjam a szomorúságát, és a magam hasznára fordítva hőst csináljak magamból. Teljesen logikus lépésnek tűnt, bár visszagondolva talán mégsem annyira. Persze lehet, hogy csak felmenteném magam az érzelgősség vádjá alól, ezért őrzöm túlfűtött cinizmusomat, és ezért beszéltem be magamnak, hogy kiszámíthatóbb voltam, mint valójában.

Becca megtorpant.

– Mi van már?

Én is megálltam, pedig az emberáradat itt sem volt éppen csekély.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Semmi – válaszolta, és nagyra nyitotta kivörösödött szemét, mintha azt kérdezné: „Még valami?“, aztán elmorzsolt egy könnyecseptet. – Azért kösz, majd beszélünk – mondta, és megint ott akart hagyni.

– Kérlek, várj! – szóltam, mire megállt, lassan megfordult és intett, hogy akkor folytassam. – Szóval... tudom, nem igazán ismeresz. Nem is várom, hogy mindent elmondj nekem... vagy bármit. Csak... nem is tudom. Szóval csak azt akartam mondani,

hogy jó veled... beszélgetni. És néha talán jólesik olyannal dumálni, aki nem annyira tudja, mi a szitu. Én elég jó hallgatóság vagyok. Szóval tudom, hogy azt mondtad, semmi bajod, de én meg nem vagyok hülye.

Bólintott.

– És akkor mit akarsz? Mondjam el neked, mi bajom?

– Úgy értettem, hogy...

– Válnak a szüleim! Na, most boldog vagy? – Nyelt egy nagyot, fátyolos volt a tekintete.

– Becca, én csak...

– Úgyhogy tessék, simizd meg a buksimat és ismételd meg, hogy nem az én hibám, meg hogy sok családban megtörténik! Szóval tudod, csak... ehh, picsába! – Elfordult tőlem, és hallhatóan is kibukott belőle elfojtott indulatának egy darabkája. – Figyelj, Henry, a te szüleid elváltak már?

– Nem.

Ismét bólintással nyugtázta a választ.

– Hát, akkor asszem a nagy együttérzést elfelejthetjük. Mit akarsz még?

Nem tudtam, mit akarok. Azt hiszem, meg akartam csókolni. De ki lehet ezt mondani? Annyira sekélyes.

– Meg akarlak csókolni – feleltem.

Szemlátomást meglepődött, aztán elnevette magát.

– Én viszont nem foglak téged.

– Na jó, akkor legyünk simán barátok!

Megint nevetett, de most félrenézve, halkán, keserűen.

– Azt akarod, hogy legyünk barátok?

– Hát...igen.

Újra rám nézett. Mosolyt láttam az arcán.

– Hát jó. Legyünk barátok!

Átsétáltunk a parkba beszélgetni. A szülei nem voltak otthon, én meg az enyéimről azt se tudtam, éppen merre járnak. Sokáig nem is hoztuk szóba a válást. A suliról dumáltunk – pontosabban arról, mekkora értelmetlen baromság az egész. Ugyanaz a kétely volt bennünk, ugyanaz a pesszimizmus. Élveztük a kiábrándultságot, amivel a létezést meg a túlzott ragaszkodást csillapítottuk. Becca elsírta magát, de ettől függetlenül szerintem ízléstelen gyengeségnek tartotta a sírást.

Azon a délutánon beleszerettem. Nem akartam, de nem is bán-
tam. Jó volt. Kicsit gúnyoltam magam a dolog miatt, de akkor is jó volt. És Becca végül hagyta, hogy megcsókoljam. Tudtam, hogy itt most nekem kellene megmentenem őt, de valamiért úgy éreztem, éppen a fordítottja történik. Megcsókoltam puha és hibátlanul meleg ajkait.

Néhány héttel később kint ültünk a parton, vastag kabátban. Tél lehetett. Hunyorogtunk a szélben, egy darabig nem is beszél-
tünk – túlkiabált bennünket a víz és a levegő, a hullámok hátán érkező szél. A turisták már elhagyták a vidéket, Becca anyukája pedig kihozott minket ide.

Megkérdeztem Beccától, hogy szeretné-e, ha járnánk, mire visz-
szakérdezett:

- Nem jó az, ahogy most vagyunk?
- De, teljesen jó. Csak kérdeztem.
- Nem is tudom. Át kéne gondolnom. Mi lenne a különbség?
- Ha szerinted nincs különbség, akkor mit kell átgondolni rajta?
- Nem mondtam, hogy nincs, csak kérdeztem, mi lenne az.
- Azt hittem, arra célszól, hogy nincs.

– Akkor mondtam volna.

– Oké, csak úgy hangzott, mintha.

Elfordultam tőle. Sosem nézett rám, amikor beszélgettünk.
Jobb lett volna, ha hallgatok.

– Bocs – mondta.

– Semmi gond. Bocs, hogy felhoztam.

– Jó, akkor felejsük el!

– Oké.

Június körül kezdtünk járni, bármit is jelentsen ez. Pont a nyári szünet elején. Aztán tizedikben végig jártunk, és tizenegyedik elején... akkor lett vége.

Amikor először mondtam neki, hogy „szeretlek”, nem tudta, mit válaszoljon, aztán elkezdte visszamondani. Többnyire elhitttem. Nem nehéz, csak akarni kell.

A TE ÉLETED. EMELD A TÉTET!

Henry szenved. Szenved, mert a terápia nem mindig működik.
Szenved, mert a lányokkal nem igazán tud zöld ágra vergődni.
Szenved, mert van egy új haverja, Charlie, aki imádja, ha Ő szenved.
Persze Charlie szerint ez mind az élet része. Henry szeretné elhinni,
hogy ez így is van. Meg szeretné azt gondolni, hogy élet és fájdalom
egymástól tisztos távolságban tarthatók. És szeretné meggyőzni
magát arról, hogy tulajdonképp egyik sem számít.

Pedig de.

S a többi.

És aztán...

A *Bűvös város* 17 éves szerzője, Drew Lerman egyenesen a dolgok közepébe vág, köntörfalazás és szépítés nélkül mutat rá a középiskolai élet felszíne alatt rejtőző, nehezen túlélhető, életveszélyes – de tagadhatatlanul lenyűgöző – igazságokra és törvényekre.

Drew Lerman elsős gimnazistaként nyerte meg a PUSH Kiadó irodalmi pályázatát, hogy aztán a következő nyarat már New Yorkban töltve befejezze a könyvét. Szülővárosa, Miami, azaz a „Bűvös város”, a történet színhelye. Drew azóta immár elsőéves egyetemista a dartmouthi egyetemen.

Kizárólag felnőtteknek ajánljuk!

2 499 Ft

Sötét örvény

csak úszóknak

torokszorító